

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 lipca 2023 r.,

sprawy **M. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 199/19,

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. i w z art.

429 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 199/19, Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał m.in. M. W. za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (pkt I wyroku). Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1

k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, zobowiązując oskarżonego do informowania sądu na piśmie o przebiegu okresu próby nie rzadziej niż raz na 3 miesiące (pkt II wyroku). Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z pkt V i VI (pkt VII wyroku).

Apelację w sprawie wniósł prokurator, zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego - co do rozstrzygnięcia uniewinniającego oraz obrońca, w części uznającej oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, zarzucając, mającą wpływ na treść orzeczenia, rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. „poprzez nierozpoznanie istoty zarzutu zawartego w apelacji obrońcy M. W. w punkcie 1., a więc zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na błędnej ocenie wyjaśnień M. W. i przyjęciu przez Sąd I instancji, iż w treści swoich wyjaśnień M. W. sam przyznał, iż był świadomy, iż jego działanie prowadzi do wyłudzenia dotacji, podczas gdy takich wypowiedzi w jego wyjaśnieniach nie było, czym Sąd Apelacyjny powielił błąd Sądu I instancji i nie odniósł się do konkretnych wywodów apelacji w zakresie tego zarzutu” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji celem ponownego rozpoznania apelacji.

Odpowiadając pisemnie na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wolą ustawodawcy kasację na korzyść strona można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., tj. w

sytuacji wniesienia kasacji przez wymienione w tym przepisie podmioty szczególne (art. 523 § 4 k.p.k.).

Skazanemu M. W. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oznacza to, że kasacja wywiedziona na jego korzyść mogła być oparta wyłącznie na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. Przyjęty nadzwyczajny środek zaskarżenia nie spełnia tego warunku i jest niedopuszczalny z mocy prawa. Po pierwsze dlatego, że został wniesiony od wyroku orzekającego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, po wtóre – nie oparto go na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. W tym układzie procesowym prezes sądu, do którego wniesiono kasację winien odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. Środek ten został jednak przyjęty, zatem – stosownie do art. 531 § 1 k.p.k. – Sąd Najwyższy był zobowiązany do pozostawienia go bez rozpoznania.

Na koniec zauważyć należy, że wskazanej kwestii nie dostrzegł również prokurator, który nie sformułował zastrzeżeń związanych z dopuszczalnością kasacji i wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (co musiałoby wiązać się z jej rozpoznaniem).

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

(K.G.)

[f.n]